

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/211/2020
Identifikačné číslo spisu: 7219202549
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7219202549.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobkyne W. M. F., F..E..D., so sídlom v V., P. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpená advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 2, IČO: 36 613 843, proti žalovanej V.Z. U., bytom v M., Č. XXXX/XX, o zaplatenie 428,38 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 10 Csp 76/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2020 sp. zn. 1 CoCsp 4/2020, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. októbra 2019 č. k. 10 Csp 76/2019 - 99 vo výroku I. návrh na prerušenie konania zamietol. Vo výroku II. rozhodol tak, že žalobu zamietol. Vo výroku III. žalovanej proti žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 52, § 53 ods. 8, § 54a, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 2, § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Súd zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko podľa názoru súdu ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka nevytvára pochybnosti o jeho súlade s ústavou, keď rešpektuje výhrady Ústavného súdu Slovenskej republiky k § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, a niet preto zo strany súdu dôvod na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov a na to nadväzujúce obligatórne prerušenie konania. Súd s poukazom na § 54a a §103 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie neuhradenej časti poskytnutého úveru (spotrebiteľskej zmluvy) je v čase podania žaloby premlčaný, nakoľko trojročná premlčacia lehota uplynula bez ohľadu na to, či by súd vychádzal zo splatnosti

jednotlivých splátok so splatnosťou poslednej splátky v roku 2014, či tvrdenej mimoriadnej splatnosti ešte v roku 2009. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Proti výroku II. uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštalácie podala žalobkyňa odvolanie.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. apríla 2020 sp. zn. 1 CoCsp 4/2020 rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštalácie, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Odvolací súd skonštatoval, že právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, ako na spotrebiteľa, tak aj na dodávateľa. Dospel k záveru o irelevantnosti tvrdení odvolateľky, že ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka vykazuje obdobný zásah do ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu ako vykazovalo ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala, že aplikáciou ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka došlo k obdobnému zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky nálezom zo 7. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladné s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto bola dovolateľka toho názoru, že boli splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (§ 54a Občianskeho zákonníka) s Ústavou Slovenskej republiky, a preto mal súd prvej inštalácie, resp. odvolací súd postupovať podľa § 162 ods. 1 CSP, konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti dovolateľka namietala, že je krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov, ak by bola jej žaloba zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré vykazuje obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásené za protiústavné. Poukázala na princíp právnej istoty a na povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne prerušiť dovolacie konanie a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom najskôr skúmal, či je dôvodný návrh žalobkyne na prerušenie dovolacieho konania.

6. Z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva, že navrhuje dovolacie konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP a podať Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky. Dovolateľka uvádza, že zavedenie osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a Občianskeho zákonníka je krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov a dochádza tak k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu a bola toho názoru, že predmetné ustanovenie je nesúladné s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Najvyšší súd návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP nevyhovel a

tento zamietol, pretože § 54a Občianskeho zákonníka nepovažuje za rozporný s Ústavou Slovenskej republiky a jej článkom 46 ods. 1.

8. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania.

9. Najvyšší súd sa s argumentáciou žalobkyne, že zavedením osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a Občianskeho zákonníka dochádza k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu nestotožňuje. Ustanovenie § 54a bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 343/2018 Z. z. ako reakcia na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 - 60, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu je základným cieľom tejto právnej úpravy vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka), pričom v tomto prípade je zároveň vylúčená kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Zároveň podľa dôvodovej správy je možné využiť na zabezpečenie takéhoto, ešte nepremľčaného, záväzku všetky zabezpečovacie inštitúty upravené v § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka vrátane záložného práva (§ 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka). V súlade so zásadou rovnosti a zásadou zmluvnej slobody sa pripúšťa možnosť zmeny obsahu premlčaného práva, jeho nahradenie novým právom (novácia) alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu, a to na základe právneho úkonu dlžníka (či už jednostranného alebo viacstranného), pričom podmienkou platnosti takéhoto právneho úkonu je vedomosť dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy. V prípade absencie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy je takýto právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Daná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

10. Z týchto dôvodov je najvyšší súd toho názoru, že dovolateľka namieta rozpor s právom na súdnu ochranu neoprávnené, a preto jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP zamietol.

11. Dovolací súd ďalej skúmal, či dovolanie žalobkyne smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 419 CSP). Dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania žalobkyne, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pričom namietala nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že na predmetný zmluvný vzťah je považovaný za spotrebiteľský, pričom bolo potrebné s poukazom na kogentné ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka z úradnej povinnosti prihliadnuť na premlčanie na pohľadávky veriteľa (žalobkyne), ktorá bola uplatnená na súde po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, pretože premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať. Ďalej sú zrejmé dôvody absencie postupu podľa § 162 ods. 1 CSP a neiniciovania konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o nesúlade ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavnou Slovenskej republiky, pretože odvolací súd, tak aj súd prvej inštancie, boli toho názoru, že predmetné ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch v neprospech dodávateľa (veriteľa), keďže za účelom vymoženia veriteľovej, aj premlčanej, pohľadávky existujú ďalšie právne inštitúty, ako napríklad novácia či záložné právo podľa § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo uznanie dlhu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

24. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobkyne, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.